

Rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Łódzkiego z dnia 6 lipca 2016 r. **stwierdzające nieważność uchwały Rady Gminy (...) z dnia 30 maja 2016 r. w sprawie** w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy (...), fragmenty wsi: (...) w całości.

Uzasadnienie tezy (wyciąg)

(...)Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Uszczegółowieniem tego przepisu prawa jest § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587). Ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać między innymi określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych. Plan miejscowy powinien określać parametry układu komunikacyjnego, a więc szerokość dróg w liniach rozgraniczających. W przedmiotowej uchwale nie określono szerokości wyznaczonych dróg, co stanowi naruszenie ww. przepisów prawa. Potwierdza to treść wyroku WSA w Łodzi z 27 kwietnia 2016 r. sygn. akt II SA/Łd 185/16.

Doszło także do naruszenia art. 16 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, gdyż załącznik graficzny Nr 19 do przedmiotowej uchwały, dotyczący terenu o symbolu 41.86. R,RM (teren rolniczy z zabudową zagrodową) został sporządzony w skali 1:5000. Zgodnie z ww. przepisem prawa, stosowanie map w takiej skali dopuszcza się jedynie w przypadku przeznaczenia gruntów do zalesienia lub wprowadzenia zakazu zabudowy.

W ocenie organu nadzoru przedmiotowy Plan narusza także obowiązujące Studium (uchwała Nr (...) Rady Gminy (...) z dnia 28 listopada 2013 r.) w zakresie przeznaczenia fragmentu terenu o symbolu 30.72.MNu (zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna z usługami). W Studium część ww. terenu znajduje się na obszarach rolniczej przestrzeni produkcyjnej z zabudową związaną z użytkowaniem rolniczym gruntów (R2), na których nie przewidziano możliwości lokalizacji zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. Naruszono tym samym art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Organ nadzoru stwierdził również, że treść § 3 ust. 4 i 5 uchwały w zakresie ustaleń dotyczących stawek procentowych została sformułowana nieprawidłowo, gdyż odnosi się do planu miejscowego, który przestałby obowiązywać, po wejściu w życie przedmiotowego Planu. Plan miejscowy jako akt prawa miejscowego powinien zawierać ustalenia czytelne i jednoznaczne, nie budzące wątpliwości interpretacyjnych. (...)